

[Pia Kjærsgaard]

også skulle i 1984, men det kommer ikke til at holde stik. Retfærdigvis må man samtidig orientere den lettede dansker om, at de 185 mia kr. skal reguleres, så det rigtige beløb er 191 mia kr., altså en stigning på 6 mia kr.

Værre endnu ville det have set ud, hvis man ikke havde fundet ud af det smarte omposteringstrick at få lettede danskere til at betale restskat to gange i 1985. »Betal, betal, betal!« er regeringens motto til danskeren, der skal have det lettere, mens danskerens modsvar er »besparelser, besparelser, besparelser«. Dette modsvar fra den langtfra lettede dansker sidder regeringen ganske overhørig – regeringen ved jo bedre. I skøn forening med de radikale udtænker man i stedet nye tiltag, der skal gøre det sværere at være dansker.

Jeg kan nævne de sidste arbejdsløshedsfremkaldende tiltag vedrørende leasing, som rammer store dele af den danske befolkning stort set uanset indtægt. At statsministeren tilmed frejdigt påstår, at han intet har tilovers for befolkningens forsøg på at dæmpe skatetrykket, finder jeg helt utroligt, og jeg tvivler på, at statsministeren er i overensstemmelse med sine partifællers tanker, men det er selvfølgelig noget, regeringen heller ikke kan tage sig af, hvilket man viser i den underskudspolitik, man fører.

Den senere tids mere og mere klare tilnærmelser mellem regeringen og socialdemokratiet, som det stærkest kom til udtryk i skatteministerens knæfald for socialdemokratiet vedrørende en skattereform, viser, at regeringen ikke selvstændigt er i stand til at profile sig. Så hellere lave noget miskmask sammen med socialdemokratiet og de radikale og derefter sige, at resultatet nok ikke var det optimale, men at man da i hvert fald havde et bredt flertal bag sig.

Der er problemer med betalingsbalancen, som har et underskud mere end dobbelt så stort som det, regeringen forventede ved finansloven i 1984. Regeringen har måttet benytte rullende budgetter, som med jævne mellemrum har kunnet komme med nye forudsigelser, der alle på stribe har vist sig at være forkerte. Undskyldningerne herfor har været mange, men realiteterne har man ikke sådan kunnet løbe fra.

Når skatteministerens skattereform engang forelægges dette ting, vil vi endnu en gang konstatere, at det ikke er blevet lettere at væ-

re dansker. Ifølge de forlydender, der har været fremme, har regeringen nemlig kig på de sidste fradrag, der gør det en smule lettere at være dansker. Det er lønmodtagerfradraget, beforderingsfradraget, fradrag for pensionsordninger, fradrag for underholdsbidrag og repræsentationsfradrag, som man vil have fingrene i mod til gengæld at sænke skatetrykket. Forsvinder disse fradrag, er det i al fremtid blevet sværere at være dansker, for hvad vil der ske? Jo, fradragene vil være væk for evigt, og regeringen kan frit regulere skatteprocenterne i vejret, efterhånden som hr. Poul Schlüter, hr. Gert Petersen eller hr. Anker Jørgensen, eller hvad statsministeren nu kommer til at hedde, mislykkes i deres økonomiske antispirepolitik.

Skatteborgeren bliver sorteper og underlagt den til enhver tid siddende regerings nåde og barmhjertighed. Operation »udhuling af lønpose« følges godt op af nye økonomiske belastninger af arbejdsmarkedets parter; også dér har regeringen accepteret forøgede udgifter, der forringer virksomhedernes mulighed for at konkurrere og skabe den eksport, der er så livsnødvendig for os.

Gang på gang er omkostningerne forøget på områder som arbejdsløshedsunderstøttelse, uddannelsesfond, efterløn, og for kort tid siden foreslog regeringen bidraget til førtidspension sat i vejret med 300 pct. Er det ikke noget, man kan sige er i strid med regeringens egen politik, der skulle gøre det lettere at være dansker? Det ligger da i hvert fald helt klart, at øgede lønomkostninger ikke er vejen til et mere konkurrencedygtigt erhvervsliv og slet ikke til det at gøre det lettere at være dansker.

Der er altså ikke nogen grund til at falde i svime over de fire regeringspartier og deres støtteparti. Selv om der er fire partier om det praktiske arbejde, må vi indrømme, at det er svært at se logikken i de enkelte partiers politik. De to små regeringspartier følger de to store partier, og de to store partier følger socialdemokratiet. Støttepartiet til hele denne mærkelige sammenblanding, de radikale, spreder sig over det hele og stemmer lidt for hist og lidt for pist, men det er jo en rolle, der passer de radikale godt, at stå med et ben i hver lejr.

Fremskridtpartiet ønsker, at det skal være lettere at være dansker, og vi lader det ikke bare være ønsketænkning. Vi har år efter år